

denhed, gaaet ud paa at gjøre dem saa lidet byrdefulde, og saa simple som muligt, saavel for Sogneforstanderskaberne, som egentlig, aldeles ikke have med disse. Sager at gjøre, thi de ere ikke communale. Altsagender, og det er ganske extraordinairt, at man bebyrder Sogneforstanderskaberne med dem —, som for vedkommende Parter. Nu er det meget muligt, at det i enkelte Tilfælde kunde være hensigtsmæssigt, der stete en almindelig Indkaldelse ved Kirkestævne; men der opnaaes dog ikke derved nogen Sikkerhed for, at alle Vedkommende komme med; thi det maa erindres, at ligesaavel som man nu er gaaet ud fra, at Vedkommende kunde have glemt En eller Anden, der burde indkaldes, saaledes kan det ogsaa være Tilfældet, at et eller andet Sogn, hvor Besjendtgjørelsen skulde stee ved Kirkestævne, glemtes, og det fremgaaer jo af Loven, at de Paagjældende kunne boe i forskjellige Sogne. Glemmer man altsaa en Interessent i et Sogn, vil der i dette ingen Besjendtgjørelse finde Sted ved Kirkestævne, saa at man altsaa ikke vil sikke sig mere ved denne Besjendtgjørelsesmaade, end ved den Lovkastet angiver. Man kan overhovedet i denne Slags Sager ikke være altfor nøieregnende med saadanne Bestemmelser; det er jo simple Sager, som søges afgjorte paa en saa simpel Maade som muligt. — Naar man har ønsket, at i § 3 Ordet „kan“ i første Linie skulde forandres til „skal“, saa maa jeg kun bemærke, at det ingenlunde staaer i Sogneforstanderskabernes Magt at møde ved en Aastedsforretning, eller at udeblive; thi det er i § 2 udtrykkelig sagt, at der skal afholdes en Aastedsforretning, og nu tilføies der i § 3, at, dersom Sogneforstanderskaberne ikke ville møde in pleno, kunne de lade møde ved 3 Delegerede af deres Midte. — Man har, naar Sagen kun angik et Sogneforstanderskab, anseet det for mere betryggende for Vedkommende, at hele Sogneforstanderskabet deeltog i Paakjendelsen, fremfor at overlade denne til Delegerede. En anden Sag er det, naar Veien gaaer gjennem flere Sogne; der har man nemlig meent, at det vilde være en for stor Uleilighed at paabyrde alle vedkommende Sogneforstanderskaber, naar man befalede, at de Alle skulde komme sammen, og man har derfor i § 4 sagt, at i

slige Sager kan det være tilstrækkeligt, at Delegerede affige Kjendelsen; der bliver jo nemlig her et større Antal Delegerede end i det i § 2 omtalte Tilfælde. Jeg troer derfor ikke, at der mellem § 3 og 4 finder den Uovereensstemmelse Sted, som man her har antaget; thi for ethvert af de enkelte Tilfælde er der gode Grunde for de forskjellige Bestemmelser. Man har anseet det for at være for stor en Byrde at paalægge et Sogneforstanderskab, at det skal møde in pleno paa et Sted, som maa stee, navnlig naar Veien gaaer gjennem flere Sogne, kan ligge langt borte; hvorimod man har troet det fuldkommen tilstrækkeligt, at der mødte 3 Delegerede; saafremt der derhos møde Delegerede fra flere Forstanderskaber, har man troet at kunne overlade disse ogsaa at affige selve Kjendelsen. — At det Tilfælde skulde indtræffe, at Fleertallet af et Sogneforstanderskabs Medlemmer var deelagtigt i den omtvistede Veie, eller medinteresseret i den, kan jo tænkes, men det vil dog, navnlig naar vi erindre, at Loven kun angaaer strengt private Veie, vistnok blive meget sjældent, og for et saadant ganske specielt Tilfældes Skyld at give specielle Regler i Loven, troer jeg ikke er nødvendigt; de øvrige Medlemmer maatte da i saadant Tilfælde kunne afgive Kjendelsen. — Jeg maa indrymme Rigtigheden af den Bemærkning, som er gjort med Hensyn til § 9, at nemlig Ordene: „og Forholdene væsentlig have forandret sig“ ere overflødige. De skrive sig fra den oprindelige Paragraph, som imidlertid er bleven forandret af Folkethinget; det hed nemlig først: „naar Forholdene i Mellemtiden efter Sogneforstanderskabets Skjøn væsentligen have forandret sig“, men dette „efter Sogneforstanderskabets Skjøn“ er blevet ubeladt, og istedet derfor indsat den sidste Passus i Paragraphen „skjønner den communale Bestyrelse o. s. v.“, en Tilføining, som ganske vist gjør de paaapegede Ord overflødige. — At Amtsraadsmedlemmer faae nogen Betaling for de omtalte Forretninger, finder jeg at være i sin Orden. Det maa nemlig bemærkes, at det er Forretninger, som ligge aldeles udenfor Amtsraadets Virkefæds, og som man paa ingen mulig Maade kan paalægge dem i Egenkab af Amtsraadsmedlemmer. Det er jo aldeles private Sager